ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΚΚΕ(μ-λ) Μ-Λ ΚΚΕ: ΜΙΚΡΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ – ΜΙΚΡΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ.

Υπάρχουν δύο γλώσσες απέναντι στους ψηφοφόρους στην πολιτική εκλογικών εκβιασμών που άρχισε να ασκείται από τη μεριά του Σύριζα απέναντι στους ψηφοφόρους -βασικά- της αριστεράς.
Η επίσημη απεύθυνση είναι η πρώτη γλώσσα μέσω της οποίας τα επιτελεία του κόμματος διαλέγονται με το σύστημα αλλά ταυτόχρονα προβάλλουν το πρόγραμμα μιας νεκραναστημένης διαχειριστικής-ρεφορμιστικής αυταπάτης που προσπαθούν να την κάνουν όλο και πιο «ρεαλιστική».

Υπάρχει και η δεύτερη ανεπίσημη γλώσσα, εκείνη δηλαδή που απευθύνεται πιο άμεσα, πιο «χύμα» και πιο πειστικά στον λαό και τους ψηφοφόρους της αριστεράς. Η γλώσσα αυτή αξιοποιεί κάτι που δεν βρίσκεται τυπικά στα εκλογικό πρόγραμμα αλλά διαχέεται και κυκλοφορεί ως κουλτούρα θα λέγαμε του μικρότερου, υπαρκτού κακού μέσα στο λαό. Μερικά από αυτά τα «λαϊκά» ερωτήματα ή προβληματισμούς θα θέλαμε να απαντήσουμε. Θα τα εκθέσουμε και είτε στην ερωτηματική είτε στην αποφατική τους μορφή.

1ο Ερώτημα: Μα να μην αλλάξει κάτι; Ή ακόμα και κάτι να εφαρμόσουν από το πρόγραμμα θα είναι μια ανακούφιση για τον κόσμο.

Όσοι υποστηρίζουν ή αναμένουν κάτι τέτοιο θα πρέπει πρώτα να απαντήσουν γιατί οι δανειστές δεν έκαναν το χατίρι της επίσημης μνημονιακής συγκυβέρνησης και δεν χαλάρωσαν λίγο τον βρόχο των μέτρων διακινδυνεύοντας την πτώση της; Και γιατί θα χαριστούν στο Σύριζα; Στην πραγματικότητα την ανάγκη να ανακουφιστεί ο λαός μας από κάποιες μικρές ή μεγαλύτερες νίκες που εκφράζονταν από το σύνθημα δεν θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουμε την σνόμπαρε το σύνολο των δυνάμεων της αριστεράς όλα αυτά τα σκληρά χρόνια προβάλλοντας μεγαλεπήβολα προγράμματα της εκλογικής ψευτοανατροπής. Τι έχουν να φοβηθούν όταν το μεγαλύτερο μέρος της αριστεράς τα έχει ακουμπήσει όλα στις εκλογές και οι αγώνες έχουν πάρει αναστολή;

2ο Ερώτημα: Να φύγουν και ότι άλλο ας προκύψει θα είναι καλύτερο.

Καταρχήν ποιοι θα φύγουν; Το πολιτικό προσωπικό της διετίας μπορεί να φύγει. Θα φύγουν όμως πραγματικά το κεφάλαιο, οι ιμπεριαλιστές και οι ποικίλοι οικονομικοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί μηχανισμοί παρέμβασης τους στη χώρα μας, θα φύγουν όλοι αυτοί που θησαυρίζουν με τον ιδρώτα και το αίμα τους λαού μας και δημιούργησαν το πραγματικό χρέος; Οι πραγματικοί δημιουργοί κάθε διαφθοράς, ανωμαλίας και εκτροπής; Έπειτα όσο διατηρείται όλο αυτό το πλέγμα δηλαδή η εξουσία των ντόπιων και ξένων δυναστών και όσο ο λαός είναι στο περιθώριο δυναμώνει η αντιδραστική πορεία των εξελίξεων, προσφέρεται η δυνατότητα στο κυρίαρχο σύστημα να αναπαράγει και να ανακυκλώνει το πολιτικό του προσωπικό. Γράφοντας έτσι στα παλαιότερα των υποδημάτων του τη λαϊκή εντολή και κυβερνώντας πιο «έκτακτα», πιο φασιστικά και μέσω διαταγμάτων όπως απόδειξε πολύ καλά η πολιτική εμπειρία στα χρόνια των μνημονίων.
Αλλά και η πικρή εμπειρία κάθε λαού (και του δικού μας συμπεριλαμβανομένου) τώρα και παλιότερα όταν έδειξε πίστη στην αυταπάτη ότι οι εκλογές «θα αλλάζανε τα πράγματα».

3ο. Μια νέα κυβέρνηση δεν θα έχει τις δεσμεύσεις της προηγούμενης και θα διαπραγματευτεί από καλύτερη βάση.

Μα δεν είναι θέμα διαπραγμάτευσης. Είναι θέμα αναμέτρησης πρώτα μεταξύ των ιμπεριαλιστών Αμερικάνων-Ευρωπαίων, Γερμανών και μεταξύ των Ευρωπαίων γύρω όχι μόνο από το μοίρασμα του παγκόσμιου χρέους αλλά συνολικότερα για το μοίρασμα και ξαναμοίρασμα του κόσμου. Αλλά είναι και στη βάση της μια αναμέτρηση μεταξύ του κεφαλαίου και των εργατικών τάξεων-λαών για τη μεταφορά πλούτου από κάτω προς τα πάνω(στους κεφαλαιοκράτες) και από μέσα προς τα έξω (στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις). Η επίθεση αυτή που διεξάγεται κουνώντας τρομοκρατικά το παράδειγμα της χώρας μας δεν αφορά μόνο την Ελλάδα. Ποιος μπορεί αν όχι να ανατρέψει τουλάχιστο να ανακόψει αυτή τη διαδικασία; Μόνο η πάλη των λαών. Θα προχωρήσει σε αυτή την αναμέτρηση η κυβέρνηση της αριστεράς; Και αν ναι σε ποιους θα στηριχτεί, ποιοι θα είναι οι σύμμαχοι μιας τέτοιας κυβέρνησης; Ο σοσιαλδημοκράτης Ολάντ που συμμετείχε και ενθάρρυνε το ματοκύλισμα σε Συρία, Ουκρανία κλπ; Ο ιταλό κεντροαριστερός Ρέντσι που δεν θέλει ούτε και για αστείο να συγκρίνουν την Ιταλία με την Ελλάδα, οι συγκυβερνήτες της Μέρκελ ή μήπως πρέπει να πιστέψουμε τους Αμερικάνους που τελευταία χύνουν δάκρυα για το δράμα που περνάει ο ελληνικός λαός στην κόντρα τους με τους Γερμανούς;

4ο. Μπορεί μια κυβέρνηση της αριστεράς να εκβιάσει τους δανειστές ή να χειριστεί τις αντιθέσεις τους επωφελώς για το λαό και τη χώρα;

Απ’ ότι δείχνει μέχρι σήμερα η πολιτική πρακτική μάλλον συμβαίνει το αντίθετο. Οι

ιμπεριαλιστές προβάλλοντας τις επιπτώσεις ενός GREXIT πιέζουν προς την αντίθετη κατεύθυνση της αποδοχής της τρομοκρατίας των μνημονίων και της προσαρμογής. Είναι αλήθεια ότι αυτή η απειλή έχει πολλά στοιχεία εκβιασμού και πολιτικής μπλόφας. Εξ άλλου υπάρχουν και οι αντίθετες φωνές που καλούν την ευρωζώνη να τα βρει με μια τέτοια κυβέρνηση αφού αποδεχτεί τους όρους του μνημονίου καταρχάς αφήνοντας για το μέλλον σχεδιασμούς αναδιάρθρωσης τους χρέους. Τόσο οι πρώτες φωνές όσο και οι δεύτερες συνεργάζονται σε μια κατεύθυνση :την προσαρμογή όποιας κυβέρνησης προκύψει στα συμφωνηθέντα.
Το ΔΝΤ και η αμερικάνικη πλευρά που υποτίθεται ότι κριτικάρουν τους Γερμανούς για την πολιτική λιτότητας και αναγνωρίζουν υποτίθεται τα αδιέξοδα είναι οι πιο σκληροί υποστηρικτές των αντιλαϊκών μέτρων που ονομάζουν μεταρρυθμίσεις.
Εξ άλλου τους ιμπεριαλιστές δεν μπορεί να τους... ξεγελάσεις στο βαθμό που δεν αμφισβητείς τους μηχανισμούς της εξάρτησης και εντάσσεσαι στις Ενώσεις και στα Σύμφωνα τους.

5ο. Καλά τα λέτε αλλά μήπως έστω και μέσω των εκλογών και της ανατροπής της μνημονιακής συγκυβέρνησης ανοίξει ο δρόμος των πραγματικών αλλαγών και ανατροπών;

Ο προβληματισμός αυτός προβάλλεται ιδιαίτερα και από διάφορους πολιτικούς χώρους της αριστεράς που είτε προτείνουν ανοιχτή συμπόρευση με το Σύριζα είτε την αυτόνομη κάθοδο προκειμένου από καλύτερες θέσεις να πιέσουν μια αυριανή κυβέρνηση της αριστεράς προς την κατεύθυνση πραγματικών ανατροπών.
Δεν υπήρξε ιστορική εμπειρία που να επιβεβαιώνει μια τέτοια εξέλιξη. Και επειδή μιλάμε για συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης όχι μόνο δεν βλέπουμε να συμβαίνει κάτι τέτοιο στη σημερινή ελληνική κοινωνία αλλά αντίθετα η προεκλογική προσμονή λειτουργεί παραλυτικά και υπονομευτικά σε κάθε κίνημα που πραγματικά θέλει να συγκρουστεί και να αναμετρηθεί με την αντιλαϊκή πολιτική. Αντίθετα με βάση την αντιδραστική πορεία των πολιτικών εξελίξεων υπάρχει ο κίνδυνος ενδυνάμωσης αντιδραστικών πολιτικών δυνάμεων και μορφωμάτων από την απογοήτευση που θα προκαλέσει η προσαρμογή, μιας τέτοιας κυβέρνησης στην ιμπεριαλιστική κυριαρχία.

6ο. Εντάξει συμφωνούμε με όλα τα παραπάνω αλλά δεν είναι οι εκλογές μια ευκαιρία να στείλουμε ένα μήνυμα στους ιμπεριαλιστές και τους δανειστές ότι ο λαός έφτασε στα όρια του; Γιατί να μη δυναμώσουμε τον φορέα που θα στείλει αυτό το μήνυμα;

Οι ιμπεριαλιστές το γνωρίζουν αυτό όπως έχουν σε γενικές γραμμές μια εικόνα για το πότε απειλούνται πραγματικά. Παράδειγμα οι δηλώσεις Γιούνγκερ την περίοδο των μεγάλων συγκεντρώσεων στο Σύνταγμα και όταν πραγματικά απειλήθηκε πτώση της κυβέρνησης ύστερα από λαϊκή κινητοποίηση.
Εκχωρώντας όμως την εντολή εκφοβισμού των ιμπεριαλιστών στην εκλογική διαδικασία και σε κάποιον που-δικαιολογημένα- «δεν εμπιστεύομαι και πολύ αλλά τι να γίνει», ενισχύω μια πολιτική γραμμή που υποψιάζομαι πως δεν έχει στόχο την αναμέτρηση με τις αντιλαϊκές πολιτικές και την πραγματικά αριστερή διέξοδο. Συμβάλλοντας στην δεξιά μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού. Γιατί οι ψήφοι που θα κερδίσει ο Σύριζα σε αυτή τη βάση θα προέρχονται από την λεηλασία της αριστερής ψήφου.

7ο. Η πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου είναι θετικό γεγονός ή όχι; Η καταψήφιση των μνημονιακών κομμάτων στις εκλογές και η αδυναμία τους να σχηματίσουν κυβέρνηση δεν είναι επίσης θετικό γεγονός που πρέπει να ενισχυθεί;

Η πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου είναι ΚΑΙ αντανάκλαση με έμμεσο τρόπο πριν απ όλα και πρώτα απ όλα της μεγάλης αγανάκτησης των λαϊκών μαζών αλλά και των αγώνων τους ακόμη και αν αυτοί οι αγώνες δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την επίθεση. Προφανώς μια εκλογική τους ενίσχυση θα σπρώξει το πολιτικό κλίμα σε μεγαλύτερη αντιδραστική κατεύθυνση. Η βασική όμως αιτία που το πολιτικό κλίμα γίνεται πιο αντιδραστικό και η δημόσια ζωή του τόπου φασιστικοποιείται βρίσκεται στην απουσία του λαού από τις πολιτικές εξελίξεις και πάνω απ όλα στην απουσία της οργανωμένης του έκφρασης της αριστεράς, της πραγματικής αριστεράς της ανατροπής .Ο δρόμος είναι μακρύς και ο αγώνας παρατεταμένος προκειμένου να χαραχτεί μια άλλη πραγματικά πορεία. Και έχει χρονικό ορίζοντα πολύ μεγαλύτερο από αυτόν της εκλογικής αναμέτρησης.
Από τα αυτονόητα για την σημασία της πτώσης της(μέχρι σήμερα) μνημονιακής κυβέρνησης με τίποτε δεν βγαίνει πως αν τελικά δεν γίνει η «κυβέρνηση της αριστεράς» θα πέσει ο ουρανός στο... κεφάλι μας. Γιατί έτσι και αλλιώς έχει... πέσει από την αδυναμία του λαϊκού κινήματος να αποκρούσει την επίθεση που δέχεται. Αυτή η αδυναμία δεν πρόκειται να γίνει δυνατότητα μέσω των εκλογών.

8ο. Αυτή η εκλογική αναμέτρηση είναι κρίσιμη;

Κρίσιμη με την έννοια του βαρόμετρου των αντιδράσεων και της χρησιμοποίησης τους στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό μέσα και έξω από την ΕΕ θα μπορούσε να είναι. Πολύ περισσότερο αν τα αποτελέσματα των εκλογών συσχετιστούν και με άλλες εξελίξεις πχ το πρόγραμμα αγοράς κρατικών ομολόγων της ΕΚΤ.

Κρίσιμο για το μέλλον του τόπου όπως παρουσιάζεται είτε από τα δεξιά είτε από τα «αριστερά», όχι.
Γιατί το μέλλον του λαού και του τόπου θα κριθεί μέσα από την οικοδόμηση των όρων ενός μετώπου αντίστασης, ανατροπής και διεκδίκησης, στο «γήπεδο του λαού και των αγώνων του εκεί που θα δημιουργεί πραγματικές εστίες αντίστασης, μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης, εκεί που θα αναδειχτούν οι πραγματικές αριστερές πρωτοπορίες. Και οι όροι της επαναστατικής ανατροπής. Αλλιώς θα κριθεί στο έδαφος των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με ότι εφιαλτικό κάτι τέτοιο συνεπάγεται. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει.
Ούτε ένα εκλογικά δυνατό αριστερό κόμμα αρκεί για να αλλάξουν οι συσχετισμοί (με δυνατό ΚΚΕ κλπ). Οι συσχετισμοί δεν αλλάζουν στις εκλογές. Αποτυπώνονται εκεί. Οι συσχετισμοί για το λαό αλλάζουν και ανατρέπονται μέσα από την εξωκοινοβουλευτική πάλη.

10ο. Να μην τους τιμωρήσουμε;

Εμείς υποστηρίζουμε πως αυτή η «τιμωρία» δεν φτάνει. Παλιά που το πράγματα ήταν πιο εύκολα για το σύστημα επέτρεπαν τις «τιμωρίες» γιατί είχαν εφεδρείες, τον δικομματισμό κλπ και εγκλώβιζαν τους ψηφοφόρους σε κάθε λογής εκβιασμό όταν ο λαός τιμωρούσε τάχα μου το ένα αστικό κόμμα και αναδείκνυε το άλλο. Σήμερα τέτοια περιθώρια δεν υπάρχουν. Η πίεση από τους ιμπεριαλιστές είναι ασφυκτική και δεν μπορούν να παίξουν το παιχνιδάκι της «τιμωρίας». Σήμερα μιλούν για ένα μονόδρομο και απαιτούν την πλήρη στοίχιση και υποταγή. Αλλά αυτό καθόλου δεν σημαίνει πως δεν μπορούν να αξιοποιήσουν την τιμωριτική ψήφο για να εξασφαλίσουν τη συνέχεια της επίθεσης. Λίγο να ακούσει κανείς αυτά που λέγονται και να διαβάσει αυτά που γράφονται τελευταία από τις «συνετές» πχ φωνές στην Γερμανία ή την Γαλλία σχετικά με το ενδεχόμενο ελληνικό εκλογικό αποτέλεσμα (που σε ρόλο ... καλού ασφαλίτη προτείνουν ένα συμβιβασμό με τον πρόθυμο να συμβιβαστεί Σύριζα) αρκούν...

11ο. Τελικά δεν πρέπει η ψήφος μας να μην πάει χαμένη αλλά να είναι αριστερά χρήσιμη;

Χρήσιμη αριστερή είναι η ψήφος που δεν... προδίδει τον ψηφοφόρο.
Είναι η ψήφος που δεν παραχωρεί το ελάχιστο έδαφος σε μικρές ή μεγάλες εκλογικές αυταπάτες. Που δεν γίνεται λεία αντιλαϊκών πολιτικών με δήθεν προοδευτική μορφή. Που δεν αναθέτει σε σωτήρες αυτό που μόνο ο λαός και οι αγώνες του μπορούν να επιτύχουν.
Χρήσιμη ψήφος είναι αυτή που ενισχύει τις φωνές που προτείνουν τον δρόμο του παρατεταμένου λαϊκού αγώνα στη θέση αυτών των αυταπατών.

Που επιμένει ότι οι συσχετισμοί δεν ανατρέπονται μέσα από τις εκλογές αλλά από τους αγώνες.
Αυτή είναι η χρήσιμη ψήφος...